

At forsage er at sige nej eller at afvise noget. Når vi forsager djævelen, siger vi dermed nej til alt det onde – vi siger fra over for verdens ondskab, selvom vi godt ved, at den findes.

Djævelen er Guds modstander, der skal bekæmpes. Djævelen er samtidig også et billede på den onde magt og det onde i verden.

Når vi kalder Gud for Fader, er det et udtryk for, at vi tror på, at Gud har omsorg for os mennesker - ligesom forældre har omsorg for deres børn.

At Gud er almægtig betyder, at han kan gøre ting, som ingen andre har gjort eller kan gøre. Han lod fx Jesus opstå fra de døde. Selvom Gud kaldes for almægtig, betyder det ikke, at han tvinger os mennesker til noget eller at han gør alt og er ansvarlig for alt, men derimod at han har ansvar for det, der er Guds – nemlig liv og død, og at han til sidst får al magt.

Gud er skaber og har skabt jorden og alt hvad der er derpå. Skabelse er ikke noget, der kun er sket engang i fortiden, men er noget vedvarende - Gud skaber stadig. Vi mennesker er skabt i Guds billede, hvilket betyder, at vi alle har lige stor værdi. Alle er vi noget særligt og sat ind i en større sammenhæng, nemlig et liv i fællesskab med andre.

Guds søn – også kaldet for Jesus – er på en og samme tid både menneske og Gud. Som historisk person vandrede Jesus rundt og hjalp andre mennesker gennem fx helbredelser. Som Guds søn havde Jesus Guds kærlighed, handling og værdier i sig, og således kan vi se og høre, hvem og hvordan Gud er, ved at se på og lytte til Jesus.

At Jesus er undfanget ved Helligånden udtrykker,
at han på en særlig måde kommer fra Gud, og at han har Gud til far.

At Jesus fødes af Jomfru Maria fortæller, at han fødes som et menneske. Han er i kraft af, at han er undfanget ved Helligånden og født af Jomfru Maria både Gud og menneske. Jesus har dermed både en menneskelig og en guddommelig natur.

Jesus har selv oplevet smerte, lidelse og død.
Jesus led i smerte og blev pint på et kors og til sidst slået ihjel,
fordi han fortalte, at han var Guds søn.

Jesus døde på et kors, hvor han ofrede sig for alle menneskers skyld ved at tage straffen for alt, hvad mennesker har gjort forkert. Men døden er ikke det sidste, der er at sige. Jesus vandt over døden, fordi Gud var med ham og lod ham genopstå. Dette viser Guds ubetingede kærlighed til os mennesker.

Efter sin død blev Jesus begravet. I smerten, i lidelsen og i døden har Jesus været – han kender derfor vores smerte og lidelse. Vi er dermed aldrig alene med vores smerte og lidelse, for intet menneske skal lide alene.

At Jesus er nedfaret til dødsriget betyder, at han har gået vejen for os.
Han vil derfor være med os, når vi skal dø – i døden er vi ikke alene.

Døden er ikke det sidste, der er at sige om livet – og det er det, opstandelsen handler om. Døden bliver overvundet, fordi Gud selv oprejste Jesus Kristus fra de døde. Dermed har vi fået håbet om, at det samme vil ske for os

- at vi må opstå til et evigt liv i Guds hænder.

Opstandelsen er den centrale begivenhed i Jesu liv og handlinger

- alt det, han gjorde, skal ses i lyset af opstandelsen.

Himmelfarten er den sidste begivenhed i Jesu jordiske liv. Herefter er Jesus Kristus ikke længere bundet til ét sted, men er i stedet nærværende overalt. Samtidig markerer Himmelfarten også en ny begyndelse: Helligånden, som kommer i pinsen.

Jesus Kristus tager plads ved Guds højre hånd og bliver dermed Guds hjælper og ét med Gud. Jesus er nu nærværende overalt og tæt på os alle, hvor end vi er.
Højre hånd er et symbol for magt eller beskyttelse og er samtidig også den hånd, man velsigner med.

Jesus er både frelser og dommer. Når Jesus kommer for at dømme levende og døde, er det ikke et spørgsmål om, hvem der har gjort gode gerninger og hvem, der ikke har, men derimod et spørgsmål om at han lytter til vores bønner og om vi vil tage imod tilgivelsen.

Helligånden er en almindelig betegnelse for Guds ånd og Guds usynlige nærvær og kraft, der er til stede over alt og tæt på os. Med Helligånden er der tale om en særlig bevægende kraft, der er livgivende.

En hellig, almindelig kirke henviser til kirken som det sted, hvor evangeliet forkyndes og som et fællesskab, hvor menigheden består af almindelige mennesker – der er ingen krav til folk og alle er velkomne.

De helliges samfund er forsamlingen af mennesker, der tror på Gud. Gud gør ved Helligånden menigheden til de helliges samfund. Hellig betyder ikke, at det er nogle specielle eller meget troende mennesker, men derimod blot at man tror.

At tro på syndernes forladelse betyder, at vi tror på, at vi tilgives for det, vi gør forkert. Vi skal ikke selv gå med vores fejl, men Jesus Kristus vil bære dem for os – tilgive os og dermed give os muligheden for at viske tavlen ren og begynde på en frisk.

Kødets opstandelse betyder ikke, at vi i bogstavelig forstand opstår i kød og blod. Derimod betyder det en tro på menneskets opstandelse - at vi en dag, når Jesus kommer igen, skal stå op af døden til et nyt liv. Hvordan dette liv er eller bliver, ved vi ikke noget om.

Det evige liv er en tro og et håb, som kristne bekender sig til. I Bibelen kan vi gennem forskellige billeder læse om, hvad det evige liv er.